

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.738 van 12 februari 2003
in de zaak A. 101.367/VII-23.389**

In zake : XXX,
 verblijvende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 7 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 12 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 27 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij die persoonlijk verschijnt, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 5 september 2000 en verklaarde zich op 6 september 2000 vluchteling.

1.2. Op 23 oktober 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 februari 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 30 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene een Slovaaks staatsburger problemen zou hebben gekend omwille van zijn Roma-origine. Betrokkenes problemen zouden pas ontstaan zijn in juli 2000. Hij zou met zijn twee zonen (M. en S.) voetbal gaan spelen zijn in het Kathinpark te Kosice. Drie agenten, waarvan twee in uniform, zouden hem onderworpen hebben aan een identiteitscontrole. Betrokkene zou zijn zoon naar huis hebben gestuurd achter zijn identiteitskaart. Ondertussen zou betrokkene geslagen zijn en ze zouden hem gezegd hebben dat hij in geen geval naar de dokter en de politie mocht gaan. Zijn zoon zou de identiteitskaart hebben gegeven aan de politie, die iets zou hebben opgeschreven, waarna ze de identiteitskaart terug gaven aan zijn zoon. Een week later zouden de twee agenten in burger bij hem thuis zijn gekomen. Ze zouden hem gevraagd hebben of hij naar de dokter of politie was gegaan. Drie dagen later zouden ze nogmaals zijn teruggekomen. Nadien zouden ze nog drie à vier keer zijn langgekomen met steeds dezelfde vragen. In augustus 2000 zou hij samen met zijn vrouw iets willen gaan drinken in een café. Daar zou men geweigerd hebben hen te bedienen en zouden ze op straat zijn gezet. Verder verklaart betrokkene dat zijn kinderen op school (hij denkt in 2000) problemen kenden met andere kinderen omwille van hun origine. Eenmaal zou betrokkene de juf van Milan bezocht hebben, nadat zijn zoon per ongeluk een raam had stukgegooid en de juf de jongen zou beledigd hebben. Einde augustus 2000 verliet betrokkene samen met zijn zoon (J. M.) Slowakije, richting België, waar hij op 5 september 2000 toekwam en er de dag nadien asiel vroeg. Betrokkene is in het bezit van een internationaal paspoort.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties (DVZ; CGVS; verzoekschrift in dringend beroep) en eveneens met de verklaringen gedaan door zijn vrouw. De geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de door hem ingeroepen feiten voor

vervolgving worden hierdoor ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat toen zijn zoon terugkwam met de identiteitskaart de politie zei dat ze deze niet nodig had en maakt hij helemaal geen melding van het feit dat de politie nadien nog verschillende keren bij hem thuis langskwam (zie DVZ vraag 42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde betrokkene dat zijn zoon de identiteitskaart aan de politie gaf, ze iets noteerden waarna ze de identiteitskaart teruggaven aan zijn zoon en dat deze mannen nadien nog een vijf à zes keer langskwamen bij hem thuis (CGVS p.2). Gelet op het belang van deze feiten lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene hiervan vergat melding te maken op (de) Dienst Vreemdelingenzaken. Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij voor het voorval in het park (augustus 2000) geen problemen heeft gekend. Dit in tegenstelling met zijn vermelding in punt drieëntwintig en vierentwintig van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal waar hij melding maakt ook te zijn vervolgd door de skinheads. Wat betreft de verklaringen tegenstrijdig met deze van zijn vrouw kan het volgende worden opgemerkt: betrokkene verklaarde dat na het voorval in het park de politie zo'n vijf tot zesmaal langskwam en dit tot aan zijn vertrek in augustus 2000 (CGVS p.2). Zijn echtgenote daarentegen verklaarde dat de politie en dit tot aan het vertrek van haar man zo'n drie maal per week langskwam (CGVS vrouw p.2). Verder verklaarde betrokkene dat hij, en zijn vrouw na het voorval in het park in augustus 2000, nog problemen kende in een café (CGVS p.3) terwijl zijn echtgenote verklaarde dat zij geen problemen meer hebben gekend (CGVS vrouw p.2 en 3). Ook op de vraag of zij of haar man met betrekking tot de problemen van de kinderen ooit een leerkracht bezocht, antwoordde betrokkenes vrouw negatief (CGVS p.3), terwijl betrokkene verklaarde dat hij in het jaar 2000 de juf bezocht naar aanleiding van een incident met een bal (CGVS p.3).

Tenslotte blijkt na vergelijking van beider verklaringen met deze van hun dochter (J. S.) dat er nog belangrijke tegenstrijdigheden kunnen vastgesteld worden. Zo verklaarde zijn dochter dat haar vader alleen met M. op het speelflein was en dat deze feiten zich voordeden in september 2000 en dat de politie pas bij hun thuis kwam na dat de ouders vertrokken waren en nooit ervoor (Zie CGVS J. S. p. 2, 3 en 4).

Aangezien voormelde tegenstrijdigheden slaan op de essentie van betrokkenes asielrelaas kan er bijgevolg geen geloof meer aangehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel machtsoverschrijding inroept, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat de bestreden beslissing op onvoldoende wijze is gemotiveerd; dat volgens de verzoekende partij geen rekening werd gehouden met en niet werd geantwoord op al haar grieven; dat "de feiten gewoon als onvoldoende zwaarwichtig beschouwd worden zonder echt rekening te houden met de problemen", terwijl verschillende mensenrechtenrapporten het gewelddadig optreden van de politie en de discriminatie ten aanzien van Roma-zigeuners bevestigen; dat de

verzoekende partij verder opmerkt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat zij ongeschoold is en geen inzicht heeft in tijd, ruimte en chronologie;

Overwegende dat de commissaris-generaal heeft besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij, doordat tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen en in vergelijking met de verklaringen van haar echtgenote en dochter de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen; dat de kritiek van de verzoekende partij dat "de feiten gewoon als onvoldoende zwaarwichtig beschouwd worden" bijgevolg geen verband houdt met de werkelijke reden van verwerping van de asielaanvraag;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat geen antwoord werd gegeven op al haar grieven; dat zij echter niet uiteenzet waaruit deze grieven bestonden zodat niet kan worden nagegaan of de commissaris-generaal er al dan niet op antwoordde;

Overwegende dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat de op het Commissariaat-generaal gestelde vragen van die aard waren dat zij ook door een persoon met een lage scholingsgraad en weinig "inzicht (...) in tijd en ruimte en chronologie" juist hadden kunnen worden beantwoord; dat de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verklaringen van de verzoekende partij bedrieglijk zijn op zich volstaat om de bestreden beslissing te dragen zodat een verder onderzoek naar de toestand van de Roma in Slowakije in deze het oordeel van de commissaris-generaal niet vermag te wijzigen;

Overwegende dat uit de motivering blijkt dat de bestreden beslissing de redenen opgeeft waarom de aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard; dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat de weergegeven motivering kennelijk onredelijk is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel machtsafwijking en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden ingeroepen; dat de verzoekende partij woordelijk stelt:

"Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen;

Dat de voor een belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.";

Overwegende dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten welke belangen de commissaris-generaal had moeten afwegen; dat zij niet aangeeft waarin de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zou zijn tekort geschoten;

Overwegende dat de verzoekende partij evenmin uiteenzet in welke mate de nadelige gevolgen voor haar onevenredig zouden zijn met het doel van de bestreden beslissing; dat zij zich beperkt tot een algemene affirmatie;

Overwegende dat de verzoekende partij niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht of het evenredigheidsbeginsel zou schenden; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat in een derde middel de schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen wordt ingeroepen;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemd verdrag; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf februari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.